

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: V. V.T.,** zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, **proti žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie,** se sídlem Praha 8, Křižíkova 12, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie v Praze ze dne 30.4.2010, č.j.: CPR-7404-3/ČJ-2009-9CPR-V227,

t a k t o :

- I. **Žaloba se v části směřující proti výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání odmítá, ve zbylé části se žaloba zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorátu cizinecké policie Přerov ze dne 16.3.2009, č.j.: CPOV-3749/ČJ-2009-074066, kterým bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok a je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 31.3.2009. V případě vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona, počíná doba k vycestování běžet ode dne odpadnutí důvodu. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Konečně podle ust. § 85 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „správní řád“), byl vyloučen odkladný účinek odvolání.

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť stanoví, že „V případě vynětí cizince z působnosti zákona č. 326/1999 Sb., z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona, počíná doba k vycestování běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu.“ Tvrdil, že takové rozhodnutí odporuje zákonu, respektive nemá v zákoně žádnou oporu a je též v přímém rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že správní orgán I. stupně nastolil situaci, kdy nezapočítává dobu v případě vynětí cizince z působnosti zákona o pobytu cizinců ve smyslu § 2 tohoto zákona, což odůvodňuje tím, že „Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR, neběží, je-li rozhodnutí nevykonatelné z důvodů podle § 119, nebo § 179 zákona o pobytu cizinců a § 32 odst. 5 zákona o azylu.“ Nejvyšší správní soud přitom ve své judikatuře zcela jednoznačně uvedl, že „závěr rozsudku městského soudu, že stanovená doba platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění neběžela po dobu rozhodování o žádosti cizince o udělení azylu, neodpovídal zcela znění zákona o pobytu cizinců účinnému do 23. 11. 2005. Z § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (od účinnosti zákona č. 428/2005 Sb. § 119 odst. 5) vyplývalo, že pokud běží řízení o žádosti cizince o udělení azylu, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince nevykonatelné. Nicméně z ust. § 172 odst. 3 a 5 zákona o pobytu cizinců bylo třeba dovodit, že existoval rozdíl mezi nemožností rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat a nezapočítáním doby, po níž běží jiné řízení, do doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Do doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění se proto nezapočítávala pouze doba, kdy probíhalo řízení o žalobě proti samotnému rozhodnutí o správním vyhoštění; tato konstrukce však neplatila ohledně řízení o žádosti cizince o udělení azylu.“ (sp. zn. 1 As 38/2007 - 80, sp. zn. 2 As 65/2008 - 69). Tvrdil, že Nejvyšší správní soud tuto otázku jednoznačným způsobem zodpověděl v rozsudku sp. zn.: 8 As 59/2009 když uzavřel, že „Nejvyšší správní soud podotýká, že ve věci č.j.: 4 As 24/2008 - 77 rozlišil platnost doby, po kterou bylo omezení stanoveno, a účinnost rozhodnutí... Podle § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal o mezinárodní ochranu, vykonatelné v závislosti na výsledku řízení o udělení mezinárodní ochrany. Lze přitom dospět k závěru, že účinnost rozhodnutí zmíněná v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j.: 4 As 24/2008 - 77 znamená jeho vykonatelnost podle zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud podotýká, že podle rozsudku ze dne 6. 12. 2007, č.j.: 1 As 38/2007 - 80, existoval rozdíl mezi nemožností rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat a nezapočítáním doby, po níž běží jiné řízení do doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění“. Uzavřel, že i když Nejvyšší správní soud v této věci rozhodoval v jiném právním rámci, je jeho názor přiměřeně použitelný.

Dále namítal neurčitost a nesrozumitelnost výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalobci bylo vydáno rozhodnutí, kdy ve výroku správní orgán uvedl, že „neboť cizinec pobývá na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného povolení k pobytu“. Tvrdil, že ze samotného výroku není zřejmé, jakého jednání se měl žalobce dopustit, resp. není zřejmé, kterou skutkovou podstatu správní orgán I. stupně aplikoval. Správní orgán pouze opsal zákonné ustanovení a dal žalobci na výběr, aby si něco z toho vybral. Dle žalobce pokud se správní orgán I. stupně vydal takovouto obecnou cestou odkazů, tak dle názoru ad absurdum mohl správní orgán zrovna pouze obecně odkázat na porušení nějakého ustanovení zákona o pobytu cizinců a nemusel ztrácet čas vyhledáváním konkrétní skutkové podstaty a jejím přepsáním do výroku rozhodnutí o správním vyhoštění.

Závěrem žalobce namítal, že správní orgán I. stupně vyloučil odkladný účinek odvolání, což dostatečně nezodůvodnil. Tvrdil, že byla porušena jeho lidská práva ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv, jelikož ve věcech vyhoštění musí mít rozhodnutí suspensivní účinky. V opačném případě se totiž nejedná o účinný opravný prostředek. Namítal, že správní orgán I. stupně uvedl naprosto absurdní argumentaci, která nemůže zakládat rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku. Správní orgán I. stupně totiž vůbec neuvedl, v čem spatřuje

naléhavost nepřiznání odkladného účinku odvolání. Takovéto odůvodnění vyloučení odkladného účinku pouze opisuje obecné znaky, které jsou dány u každého vyhoštění, a znamenalo by nutnost vyloučení odkladného účinku odvolání u každého rozhodnutí o vyhoštění, což by bylo absurdní. Dle žalobce vyloučit odkladný účinek odvolání v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění neodpovídá povaze takového rozhodnutí, resp. neodpovídá povaze zákonné úpravy. Tam, kde totiž zákonodárce v rámci zákona o pobytu cizinců vyloučení odkladného účinku předpokládal, tak to výslovně upravil. U vyhoštění však upravuje zcela jiný institut. Z důvodu naléhavé ochrany veřejného zájmu totiž zákon o pobytu cizinců v ust. § 124 zakotvuje institut zajištění cizince. Obsahovým srovnáním podmínek zajištění cizince a pojmu naléhavý veřejný zájem přitom lze dovodit, že se fakticky jedná o identické situace. Pokud tedy správní orgán měl za to, že jde skutečně o naléhavý požadavek ochrany veřejného zájmu, tak měl žalobce dle ust. § 124 zákona o pobytu cizinců zajistit, a nikoli vyloučit odkladný účinek odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle žalobce se nelze domnívat, že by v případech, kdy nejsou naplněny zákonné znaky ust. § 124 zákona o pobytu cizinců, správní orgán měl právo vyloučit odkladný účinek odvolání. Tím by totiž došlo k zvýhodnění závažných narušitelů veřejného zájmu, jelikož takoví závažní narušitelé by pobývali i nadále na území České republiky a mohli by tudíž realizovat své právo na osobní účast při jednání o své věci. Naopak méně závažným narušitelům veřejného zájmu by vyloučením odkladného účinku odvolání byla odeprána možnost osobně se účastnit projednávání jejich věci. To by bylo zcela absurdní. Namítá, že samotný správní orgán nemá v otázce naplnění požadavku naléhavé ochrany veřejného zájmu zcela jasno. Správní orgán totiž vedl proti žalobci řízení o méně závažném narušení veřejného zájmu. Zákon o pobytu cizinců v ust. § 119 kategorizuje dle závažnosti nedovolená jednání, přičemž ty nejzávažnější jsou řazeny hned v písmenu a), méně závažná pak v písmenu b) a nakonec nejméně závažná porušení jsou zařazeny v písmenu c). Pokud tak správní orgán vedl řízení dle písmena c), je z povahy věci vyloučen postup správního orgánu, kdy vyloučí odkladný účinek odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Vedením řízení podle písm. c) dal správní orgán zcela zjevně najevo, že jde o nejméně závažné narušení veřejného pořádku.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný předně poukázal na skutečnost, že žalobce podal blanketní odvolání, které ani pře výzvu správního orgánu nebylo doplněno. Po přezkoumání neshledal v rámci správního řízení věcné ani procesní pochybení správního orgánu prvního stupně. Na základě rekapitulace obsahu správního spisu konstatoval, že žalobce z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o zrušení platnosti víza nevycestoval, a tedy pobýval na území České republiky od 13.11.2008 do 16.3.2009 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Následně žalovaný poukázal na ust. § 82 odst. 2 správního řádu a ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Uvedl, že ze zákonné dikce vyplývá, že soulad s právními předpisy přezkoumává odvolací orgán u rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v plném rozsahu. Věcnou správnost rozhodnutí však odvolací orgán přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Konstatoval, že je v zájmu žalobce, aby uvedl skutečnosti, o které své odvolání opírá, tedy skutečnosti odůvodňující jeho názor, že napadeným rozhodnutím byl na svých právech nebo právem chráněných zájmech nepříznivě dotčen nebo že napadeným rozhodnutím byl porušen zákon. Není tedy povinností odvolacího orgánu, aby sám dovozoval motivaci žalobce podat odvolání. Žalovaný po přezkoumání neshledal v rámci správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce věcné ani procesní pochybení správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 50 správního řádu, tedy zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné

doklady. Rovněž pak byla žalobci poskytnuta ve smyslu ust. § 4 a § 6 odst. 2 správního řádu potřebná součinnost, když mu byla ve smyslu ust. § 36 odst. 1, 2, 3 tohoto zákona dána možnost navrhopat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Uzavřel, že správním orgánem I. stupně byl tedy skutkový stav spolehlivě zjištěn, doložen a popsán v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. K námitkám žalobce uvedl, že novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 428/2005 Sb., byla s účinností od 24.11.2005 změněna definice správního vyhoštění tak, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, již není stanovena dobou platnosti rozhodnutí, ale tak, že tuto dobu stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. K tomu žalovaný konstatoval, že zákon o pobytu cizinců výslovně neuvádí, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti, ale že citovaný zákon v ust. § 118 odst. 1 ve větě třetí explicitně zakotvuje povinnost policie stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, tzn. oprávnění policie určit počátek a konec této doby. S ohledem na zásadní změnu právní úpravy dovozoval úmysl zákonodárce, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, nově neběží v době, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné. Z povahy věci tak lze dospět k závěru, že běh doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, se na dobu, po kterou nelze výkon rozhodnutí o správním vyhoštění vynutit, staví, tj. odložením vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění se staví běh této doby. Aby realizace opatření ve formě správního vyhoštění mohla být fakticky uskutečněna, správní orgán I. stupně na základě zákonného oprávnění stanovil, že není-li rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, neběží ani doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, resp. že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, neboť jinak by institut správního vyhoštění pozbyl svého smyslu a účelu sledovaného zákonem o pobytu cizinců. Právě v době, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, je realizován samotný účel rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy dosažení faktického stavu, aby cizinec, pokud jsou k takovému postupu shledány zákonné podmínky, nemohl po stanovenou dobu i proti vlastní vůli na území České republiky pobývat. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí změnil pouze délku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, nelze dle žalovaného souhlasit s námitkou žalobce, že výrok rozhodnutí je neurčitý a způsobuje nezákonnost rozhodnutí. V odůvodnění výroku rozhodnutí se správní orgán I. stupně se touto otázkou vypořádal. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2011, č.j.: 1 As 106/2010-74.

Dále sdělil, že pokud správní orgán I. stupně uvedl ve výroku rozhodnutí ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec pobývá na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného povolení k pobytu, jednalo se o citaci zákonného ustanovení. Žalovaný na základě předloženého spisového materiálu v odůvodnění rozhodnutí upřesnil, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci uloženo proto, že pobýval na území České republiky bez platného víza.

K vyloučení odkladného účinku odvolání žalovaný uvedl, že ust. § 85 odst. 4 správního řádu, umožňuje správnímu orgánu vyloučení odkladného účinku odvolání. Správní orgán I. stupně odůvodnil vyloučení odkladného účinku skutečností, že cizinec pobýval na území České republiky před zahájením řízení o správním vyhoštění neoprávněně. Pokud cizinec dodržuje platný právní řád České republiky, může počítat s plnou ochranou našeho státu. V případě, že však cizinec nerespektuje právní předpisy platné na našem území a dopouští se vědomého protiprávního jednání, musí nést také nepříjemné následky, např. vyloučení odkladného účinku odvolání a nutnosti vycestovat z území České republiky v konkrétně stanovené době. Protože žalobce věděl o povinnosti vycestovat z území ČR do 31.3.2009 a tuto povinnost

nesplnil, správní orgán I. stupně usoudil, že je zde naléhavý veřejný zájem na neodkladném ukončení jeho protiprávního jednání a zabránění v jeho pokračování.

Závěrem žalovaný konstatoval, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, které spočívalo v jeho neoprávněném pobytu na území České republiky, a proto žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení.

V replice ze dne 31.8.2011 žalobce k otázce stavění lhůty, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, uvedl, že si je vědom usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 106/2010-74. V citovaném usnesení Nejvyšší správní soud založil svou úvahu na argumentu *ad absurdum*. To pak konkrétně na tom, že trest vyhoštění by se minul svým účinkem, kdyby cizinec, byť pravomocně vyhoštěn, nebyl fakticky povinen vycestovat (tj. fakticky vykonat „trest“) a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území by mohla uplynout po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, eventuálně podání správní žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění k soudu, tedy aniž by fakticky cizinec vycestoval. Tedy vlastně, že trest se miji účinkem a vlastně není trestem. K tomu žalobce poukázal na skutečnost, že správní vyhoštění dle jiné judikatury Nejvyššího správního soudu není trestem, ale správně právním opatřením preventivní povahy (např. č.j. 5 Azs 94/2005-52). A právě v případě preventivních opatření se ve zvýšené míře připouští možnost od jejich upuštění, neboť takovéto preventivní opatření nemá smysl dlouhodobě odkládat. Pokud tedy nejsou z nejrůznějších důvodů vykonány ihned, tak nemá s ohledem na výrazný časový odstup trvat na jejich nucené realizaci. Nemá tedy ani smysl stavět lhůtu pro počátek jejich uplatnění po dobu jiných překážek vycestování apod. K tomu poukázal na ust. § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, které zakládá tři skutkové podstaty vydání nového rozhodnutí o zrušení původního rozhodnutí ukládajícího správní vyhoštění, především z hlediska srovnání důvodů pod písm. b) a písm. a). Tvrdil, že z důvodů pod písmenem a) plyne, že zákonodárce nepovažuje za nezbytně nutné to, aby vždy muselo být správní vyhoštění fakticky realizováno, tedy aby cizinec skutečně vždy z území vycestoval, neboť by v opačném případě zákonodárce výslovně mohl stanovit jako podmínku ono vycestování cizince. Zároveň ze vzájemného srovnání důvodu pod písmenem a) a pod písm. b) taktéž plyne, že zákonodárce neztotožňuje vycestování cizince a dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, a tedy že by počátek doby plynul až od okamžiku faktického vycestování. Kdyby zákonodárce otázky hodlal ztotožnit, tak by to učinil a použil stejných formulací. Pokud ale zákonodárce použil dvou různých formulačních termínů, tak nepochybně hodlal vyjádřit jiné právní skutečnosti. Není proto přiléhavý argument *ad absurdum*, že by snad tato doba nemohla běžet po dobu pobytu cizince na území z jiného právního důvodu, resp. že je nutno dobu počítat až ode dne faktické realizace vycestování.

Pokud jde o námitku, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí upřesnil, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci uloženo proto, že pobývá na našem území bez platného víza, tak ani tuto žalobce nepovažoval za důvodnou. Žalovaný totiž zaměňuje otázku vymezení samotného skutku na straně jedné, a na druhé straně vymezení právní kvalifikace. Pokud žalovaný v odůvodnění blíže vymezil skutkový děj, tak to ještě neznamená, že by správní orgán ve výrokové větě současně blíže specifikoval právní kvalifikaci, tedy vymezil, které konkrétní právní ustanovení žalobce svým jednáním porušil. Tedy jestli žalobce pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn na jedné straně, nebo na druhé straně bez platného oprávnění k pobytu. Ostatně pokud by skutečně žalovaný tuto vadu výroku rozhodnutí I. stupně svým rozhodnutím odstraňoval a rozhodnutí orgánu I. stupně ve výroku změnil, tak by nepochybně změnil výrok rozhodnutí postupem dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a nikoli podle ust. § 90 odst. 4 věta první správního řádu. Nadto ke specifikaci v rámci odůvodnění rozhodnutí žalovanému patrně ani nedošlo, resp. k této z důvodu její zmatečnosti nelze přihlížet, neboť správní orgán I. stupně hovoří o neoprávněnosti pobytu od 14. listopadu 2008, ale žalovaný bez jakéhokoliv podkladu ve spise hovoří o neoprávněnosti pobytu od 13. listopadu 2008.

Konečně k otázce vyloučení odkladného účinku odvolání žalobce rozporoval důvodnost stanoviska žalovaného. Tvrdil, že přístup zvolený žalovaným, kdy jakékoliv porušení zákona odůvodňuje vyloučení odkladného účinku odvolání, by fakticky vedl k celkové negaci zákonného institutu suspensivního účinku odvolání. To vše přitom v momentě, kdy věc posuzuje pouze správní orgán I. stupně, a tedy není s konečnou platností postaveno na jisto, že se osoba skutečně dopustila protiprávního jednání. Nadto lze ze zákona o pobytu cizinců dovodit, že není přípustné vyloučení odkladného účinku odvolání. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j.: 57 Ca 34/2009-42 a rozsudek Nejvyšší správní soud č.j. 2 As 58/2009 – 96.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 85 odst. 2 správního řádu správní orgán může odkladný účinek odvolání vyloučit,

- a) jestliže to naléhavě vyžaduje veřejný zájem,*
- b) hrozí-li vážná újma některému z účastníků, nebo*
- c) požádá-li o to účastník; to neplatí, pokud by tím vznikla újma jiným účastníkům nebo to není ve veřejném zájmu.*

Podle odst. 4 vyloučení odkladného účinku odvolání musí být odůvodněno. Výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání je součástí rozhodnutí ve věci; proti tomuto výroku se nelze odvolat.

Podle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s., žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Podle ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. nestanoví-li zákon jinak, soud odmítne návrh, jestliže byl návrh podán předčasně nebo opožděně.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Soud věc právně posoudil takto:

Soud se předně zabýval částí žaloby směřující proti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vyloučení odkladného účinku odvolání. U těchto námitek soud vyšel

z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7.9.2010, č.j.: 7 As 26/2009-58 (blíže viz www.nssoud.cz). V uvedeném rozhodnutí dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k závěru, že v případě správního vyhoštění má výrok prvostupňového rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání vydaný podle ust. § 85 odst. 2 správního řádu povahu rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Jedná se tedy o úkon, který je podroben soudnímu přezkumu. Zároveň rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že v tomto případě mohou být předmětem soudního přezkumu výlučně formální a obsahové podmínky vydání výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání. Soud se naopak nemůže zabývat zákonností samotného výroku prvostupňového orgánu ve věci samé, neboť ta může být zprostředkovaně předmětem až jiného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že v případě správního vyhoštění lze výrok prvostupňového rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání napadnout samostatnou žalobou. Výrok ve věci samé, tj. ve věci správního vyhoštění, podléhá s ohledem na ust. § 68 písm. a) s.ř.s. soudní kontrole až na základě žaloby proti rozhodnutí o odvolání proti němu. Za uvedené situace se soud zabýval otázkou, zda byla dodržena lhůta k podání žaloby proti výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno podle zákona o pobytu cizinců, který obsahuje v ust. § 172 odst. 1 zvláštní úpravu lhůty pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí. Ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. má lhůta určená zákonem o pobytu cizinců přednost před lhůtou obecnou, upravenou v s.ř.s., a tedy žalobu proti rozhodnutí, vydanému podle zákona o pobytu cizinců, je třeba podat ve lhůtě stanovené zákonem o pobytu cizinců, tj. do 30 dnů od doručení rozhodnutí v posledním stupni. Vzhledem k tomu, že dle ust. § 85 odst. 4 správního řádu se proti rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku nelze odvolat a tedy v tomto případě se jedná o rozhodnutí v posledním stupni, soud odvíjel lhůtu k podání žaloby proti výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání od doručení prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci dle doručky založené ve správním spisu doručeno prostřednictvím právního zástupce dne 19.3.2009. Lhůta k podání žaloby proti výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání tak žalobci započala běžet dnem 20.3.2009. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby pak bylo pondělí 20.3. 2009. Protože žalobce podal žalobu k poštovní přepravě až dne 21.5.2010, tj. více jak s ročním odstupem, je tato žaloba podána zjevně opožděně, a proto Městský soud v Praze podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. žalobu v této části odmítl.

Dále se soud zabýval námitkami žalobce směřujícími do výroku prvostupňového rozhodnutí, podle kterého „V případě vynětí cizince z působnosti zákona o pobytu cizinců, z důvodu uvedeného v ust. § 2 tohoto zákona, počíná doba k vycestování běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu“. V tomto případě soud vyšel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2012, č.j.: 1 As 106/2010-83. V uvedeném rozhodnutí rozšířený senát dospěl k následujícím závěrům: „Ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24. 11. 2005, svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území. Nevyužil-li správní orgán této své pravomoci a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoli vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě neměla podle právní úpravy účinné od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 na počítání této doby žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR, nezapočítává až podle § 118 odst. 4

zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2012“. Na uvedené rozhodnutí soud pro stručnost rovněž odkazuje.

V projednávaném případě správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí mimo jednoroční doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území České republiky, také stanovila, že tato doba se shoduje s dobou vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Prvostupňový správní orgán tedy dobu zákazu vstupu žalobce na území navázal na dobu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, čímž určil počátek této doby dnem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně tedy postupoval v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2012, č.j.:1 As 106/2010 - 83, když počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, stanovil dnem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Rovněž ve shodě s uvedeným judikátem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu navázal správní orgán I. stupně počátek běhu lhůty pro vycestování z území na odpadnutí důvodu uvedeného v § 2 zákona o pobytu cizinců. Na základě shora uvedeného neshledal soud námitky žalobce směřující do výroku rozhodnutí, v němž prvostupňový orgán navázal počátek běhu lhůty k vycestování z území na odpadnutí důvodu uvedeného v ust. § 2 zákona o pobytu cizinců, oprávněnými.

Rovněž neoprávněnou soud shledal námitku neurčitosti a nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, podle kterého bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, neboť cizinec pobývá na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného povolení k pobytu. Žalobce tvrdil, že ze samotného výroku není zřejmé, jakého jednání se měl dopustit, respektive není zřejmé, kterou skutkovou podstatu správní orgán I. stupně aplikoval. K uvedené námitce soud předně konstatuje, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje odkaz na ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a blíže nespecifikuje, kterou ze skutkových podstat měl žalobce naplnit. V odůvodnění rozhodnutí však prvostupňový správní orgán uvedl, že žalobci byla rozhodnutím ze dne 10.10.2008, č.j.: CPPH-07593/CI-2008-65 podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů na území České republiky. Lhůta pro vycestování z území České republiky byla stanovena do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29.10.2008. Žalobce tak měl opustit území do 13.11.2008, což neučinil. Dle soudu je z odůvodnění rozhodnutí zcela zřejmé, že důvodem vydání prvostupňového rozhodnutí byla ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Ostatně ze stejného závěru vycházel i žalovaný v napadeném rozhodnutí, neboť konstatoval, že žalobce „*z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o zrušení platnosti víza nevycestoval, a tedy pobýval na území České republiky od 13.11.2008 do 16.3.2009 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn*“. Tedy důvod vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců není dle odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí sporný. Žalobce pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Dle náhledu soudu pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců postačuje, když cizinec naplní některou ze skutkových podstat uvedených v tomto ustanovení. To se v projednávaném případě stalo, neboť správní orgány jednoznačně shledaly, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Toto zjištění pak žalobce v podané žalobě nikterak nerozporoval. Správní orgán I. stupně tak byl oprávněn vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem ke skutečnosti, že z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je důvod vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce zřejmý, soud námitku žalobce o neurčitosti a nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí neshledal oprávněnou.

Pokud jde o námitku uvedenou v replice ze dne 31.8.2012, podle které správní orgán I. stupně hovoří o neoprávněném pobytu od 14.11.2008, ale žalovaný hovoří o neoprávněném pobytu od 13.11.2008, byla tato námitka podána po lhůtě stanovené zákonem a soud se jí tak nemohl zabývat.

Vzhledem k výše uvedenému neshledal soud žalobu důvodnou, a proto jí podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce na ústním projednání věci netrval, žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu a ani později svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 a 3 s.ř.s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 12. února 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.